

Joe
Abercrombie
DULCE
RĂZBUNARE

Traducere din limba engleză

RUXANDRA TOMA

CUPRINS

BENNA MURCATTO SALVEAZĂ O VIAȚĂ.....	7
I TALINS	33
TĂRÂMUL TUTUROR POSIBILITĂȚILOR.....	37
HOȚUL DE OASE.....	42
CA PEȘTELE PE USCAT.....	61
ȘASE-UNU.....	81
ORDINE SÂNGEROASE.....	85
II WESTPORT	97
OTRAVA.....	102
ȘTIINȚĂ ȘI MAGIE.....	114
CEL MAI SIGUR LOC DIN LUME.....	128
PRIETENI RĂI.....	136
DE DOUĂ ORI DOI.....	145
PLANURI ȘI ACCIDENTE.....	149
ACHITAREA DATORIEI.....	166
III SIPANI	177
NEGURI ȘI ȘOAPTE.....	183
ARTA PERSUASIUNII.....	190
VIAȚĂ DE BETIV.....	198

LĂSAT PE DINAFARĂ.....	207
CĂȚIVA OAMENI RĂI.....	220
PACIFICATORII.....	231
PREGĂTIRILE.....	242
SEX ȘI MOARTE.....	258
CE MAI DISTRACTIE!.....	283
CE S-A ÎNTÂMPLAT.....	291
IV VISSERINE.....	301
RĂZBUNARE SĂ FIE!.....	305
DE FOARTE SUS.....	314
CA NIȘTE ȘOBOLANI ÎNTR-UN SAC.....	330
ACȚIUNEA DISPERATĂ.....	341
FACERE DE BINE ȘI LAȘITATE.....	349
UN CUPLU NEOBIȘNUIT.....	360
BEZNĂ.....	367
CONNAISSEUR-UL.....	378
UMBRE DIN TRECUT.....	389
DISPUTELE ALTORA.....	394
MAESTRUL SPADASIN.....	402
V PURANTI.....	437
ȘASE-ȘASE.....	442
MEȘTERUL DE OCHI.....	447
PRINȚUL PRUDENȚEI.....	451
NICI BOGAT, NICI SĂRAC.....	462
EFORTURI EROICE, ÎNCEPUTURI NOI.....	471
TRĂDĂTORUL.....	483
REGELE OTRĂVURILOR.....	492
ROATA MORII.....	508
VREMEA RECOLTEI.....	517
NOUI ȘI TOTODATĂ VECHIUL CĂPITAN-GENERAL.....	525

VI OSPRIA	537
PLANUL DE ATAC.....	542
POLITICĂ.....	550
GATA CU TERGIVERSĂRILE.....	568
AFACERI.....	586
SOARTA STYRIEI.....	598
ÎN CINSTEA ÎNVIŢĂTORILOR.....	616
DEGEABA ATĂTA CHIN.....	630
NISIPURI MIŞCĂTOARE.....	641
VII TALINS	653
ÎNTOARCEREA BĂŞTINAŞULUI.....	658
PIELEA URSULUI DIN PĂDURE.....	676
PREGĂTIRI.....	690
REGULILE RĂZBOIULUI.....	698
O SINGURĂ NAŢIUNE.....	709
PRAF ŞI PULBERE.....	719
INEVITABILUL.....	728
ŞI UITE CUM SFÂRLEAZA TIMPULUI.....	746
SEMINŢE.....	774
TOTUL SE SCHIMBĂ.....	791
FINALURI FERICITE.....	796
MULŢUMIRI.....	801

BENNA MURCATTO SALVEAZĂ O VIAȚĂ

Răsăritul de soare avea culoarea sângelui infectat. Curgea din est, păta cu roșu cerul întunecat și însemna cu aur lichid crâmpeliile de nori. Mai jos, drumul șerpuia pe coasta muntelui către fortăreața Fontezarmo, un grup de turnuri ascuțite, cenușii pe bolta rănită a cerului. Zorii erau colorați în roșu, negru și auriu.

Culorile meseriei lor.

– Ești deosebit de frumoasă în dimineața asta, Monza.

Ea oftă, de parcă înfățișarea ei deosebită nu ar fi fost decât o întâmplare. De parcă nu ar fi stat un ceas în fața oglinzii ca să se gătească.

– Asta-i realitatea. Constatarea ei nu-i vreun talent. Dovedești doar că nu ești orb.

Căscă, se întinse ca să se dezmoștească și se așeză mai bine în șa, făcându-l să aștepte.

– Dar, te rog, continuă.

El își dresă zgomotos glasul și ridică o mână, aidoma unui cabotin care urmează să rostească monologul vieții lui.

– Părul tău mi se pare... o blană lucioasă de samur.

– Ești un cocoșel îngâmfat. Ieri cu ce ți se părea că seamănă? Cu draperia nopții. Mi-a plăcut mai mult, era mai poetic. Poezie proastă, ce-i drept, dar te-ai străduit.

– Rahat! exclamă el, mijindu-și ochii spre nori. Atunci ascultă aici: ochii tăi strălucesc precum niște safire neprețuite!

– Adică acum zici că am pietre pe față?

– Buze ca petalele de trandafiri?

Ea scuipă în direcția lui, dar el se aștepta la asta și se feri la timp. Stropii trecură peste capul calului și ajunseră pe pietrele zvântate de lângă drum.

– Cu asta să-ți uzi trandafirii, tembelule! Poți mai mult de atâta.

– Mi-e din ce în ce mai greu, mormăi el. Bijuteria pe care ți-am cumpărat-o îți vine superb.

Ea își ridică mâna dreaptă ca să admire rubinul de mărimea unei migdale, în care se reflectau primele raze ale soarelui și care strălucea ca o rană deschisă.

– Am primit daruri și mai urâte.

– Se potrivește cu firea ta pățimașă.

Ea pufni pe nas.

– Și cu reputația mea pătată cu sânge.

– Fac ceva pe reputația ta! Vorbe de oameni cretini! Ești un vis. O fantasmă. Parcă ai fi...

Și pocni din degete când găsi comparația.

– Însăși Zeița Războiului!

– Zeiță, zici?

– A Războiului. Ți place?

– Merge. Dacă o să-l pupi în fund pe ducele Orso măcar pe jumătate la fel de bine, am putea chiar să primim un premiu.

Benna își țuguie buzele.

– Nimic nu-mi face mai mare plăcere dimineața decât imaginea feselor carnoase ale Excelenței Sale. Sugerează... forță.

Copitele tropăiră pe cărarea acoperită de praf, șaua scârțâi și hamul zăngăni. Drumul făcea meandre peste meandre peste meandre. Restul lumii rămase undeva, sub ei. La răsărit, roșul sângeriului al cerului devenea un fel de roz palid. În fața ochilor le-a apărut râul, care șerpuia prin pădurea autumnală de la poalele văii povârnite. Scânteia ca o armată în marș și își urma cursul grăbit și implacabil către mare. Către Talins.

- Aștept, spuse el.

- Ce?

- Partea mea de complimente, firește.

- O să-ți plesnească tărtăcuța dacă ți se mai umflă doar un pic, zise ea, trăgându-se de manșetele din mătase. Și nu vreau să-mi stropești cu terci de creier cămașa asta nouă.

- M-ai omorât! exclamă Benna, ducând mâna la piept. M-ai înjunghiat în inimă! Așa îmi răsplătești tu anii de devotament, cătea fără suflet?

- Cum de-ți permiți să crezi că mi-ai fi devotat *mie*, țărane? Ești ca o căpușă devotată unui tigrul!

- Tigru? Ha! Când te compară cineva cu un animal, de obicei se preferă șarpele.

- Tot mai bine decât un vierme.

- Curvo!

- Lașule!

- Criminalo!

Aici nu putea să-l contrazică. Și se lăsă din nou tăcerea. O pasăre începu să cânte dintr-un copac uscat de pe marginea drumului. Calul lui Benna se apropie de al ei și el îi murmură cu foarte, foarte multă tandrețe:

- Ești deosebit de frumoasă în dimineața asta, Monza.

Femeia zâmbi din colțul gurii. Colțul pe care el nu putea să-l vadă.

- Ce să-i faci? Asta-i realitatea.

Își îmboldi calul după un cot al râului și în fața lor se ivi zidul exterior al citadelei Fontezarmo. Un pod îngust traversa defileul amezător, ducând la poarta fortăreței. La celălalt capăt se căsca o arcadă primitoare ca un mormânt.

- Au fortificat zidurile de anul trecut și până acum, mormăi Benna. Nici prin gând nu-mi trece s-o iau cu asalt.

- Nu te apuca acum să susții că ai avea curaj să te sui pe scara aia.

- Nici nu mi-ar da prin cap să îndemn pe altcineva să ia cu asalt citadela asta.

- Nu te apuca să susții că ai avea curaj să dai vreun ordin.

– Nici nu m-aș gândi să mă uit la tine cum trimiți pe altcineva să o ia cu asalt.

– Nu.

Cu multă prudență se aplecă ușor din șa și se încruntă la abisul din stânga ei. Apoi își ridică privirea la zidul din dreapta, ale cărui metereze desenau zimți negri pe cerul zorilor.

– Am impresia că Orso crede că cineva ar încerca să-l omoare.

– Are dușmani? șopti Benna cu uimire prefăcută și holbând ochii.

– Nu prea mulți – doar jumătate din Styria.

– Atunci... înseamnă că și noi avem dușmani?

– Mai mult de jumătate din Styria.

– Dar atât de tare m-am străduit să mă placă...

Au trecut la trap printre doi oșteni posaci, cu sulitele și coifurile din oțel atât de lustruite, încât strălucirea lor te-ar fi putut orbi. Tropotul copitelor răsună prelung în întunericul din pasajul lung, care urca în pantă domoală.

– Acum ai privirea aia.

– Care privire?

– Care zice „gata cu distracția pe ziua de azi“.

– Hm! mormăi ea, simțind cum nemulțumirea-i caracteristică îi strâmbă trăsăturile. Tu îți poți permite să zâmbești. Ești personajul pozitiv.

Lumea de dincolo de porți era cu totul alta – aer îmbibat cu parfum de levănțică și decor verde-aprins, după cenușiul muntelui. O lume cu pajiști îngrijite, cu garduri vii într-atât de torturate, încât să aibă forme de toată minunea, cu fântâni arteziene din care apa țâșnea în sclipiri de diamante. Din păcate, la fiecare portal se aflau străjeri încruntați, cu crucea neagră a Talinsului cusută pe tunicile albe purtate peste armuri; și aștia îți stricau tot cheful.

– Monza...

– Da?

– Haide să fie asta ultima noastră campanie, încercă să o convingă Benna. Ultima noastră vară petrecută pe câmpul de luptă. Hai mai bine să ne găsim o ocupație mai plăcută. Acum, cât timp mai suntem tineri.

- Și cum rămâne cu cele O Mie de Săbii? Mai degrabă zeci de mii acum. Contează pe noi și ne așteaptă ordinele.

- Să conteze pe altcineva. S-au însoțit cu noi pentru că și-au zis că-i rost de ceva jafuri babane și le-am oferit destule ocazii din astea. Nu sunt loiali decât propriului profit.

Se vedea nevoită să recunoască faptul că membrii celor O mie de Săbii nu erau oameni buni, nici măcar mercenari buni. Majoritatea erau mai mult decât niște criminali. Iar mare parte dintre ceilalți aspirau să devină astfel. Însă nu asta era problema.

- Trebuie să ai un scop în viață, mârâi ea.

- Nu pricep de ce.

- Așa ești tu. Nu peste mult timp Visserine va capitula, Rogont se va preda, iar Liga celor Opt va deveni doar un vis urât. Orso se va putea încorona Rege al Styriei și nu va mai avea nevoie de noi. Ne vom împrăștia care încotro și vom fi uitați.

- Dar nu merităm așa ceva. Am putea avea orașul nostru. Iar tu ai putea să fii nobila ducesă Monzcarro de... de ceva.

- Iar tu neînfricatul duce Benna? râse ea disprețuitor. Fraier fără minte ce ești! Nici să te caci n-ai putea fără ajutorul meu. Războiul este o afacere destul de murdară, așa că refuz să mă bag în politică. Când Orso se încoronează, noi ne retragem.

Benna oftă.

- Păi, nu suntem mercenari? Cosca nu ar fi rămas niciodată lângă un patron ca ăsta.

- Eu nu sunt Cosca. Plus că nu-i deloc înțelept să-l refuzi pe Lordul de Talins.

- Aiurea! Pur și simplu îți place să lupți.

- Nu. Îmi place să câștig. Mai rămânem un singur sezon, apoi plecăm în lumea largă. Să vizităm Vechiul Imperiu. Să facem turul celor O Mie de Insule. Să navigăm până la Adua și să stăm la umbra Casei Creatorului. Să facem tot ce ne-am dorit.

Benna se bosumflă, așa cum făcea întotdeauna când lucrurile nu ieșeau după vrerea lui. Se îmbufna mereu, dar nu refuza niciodată. Și o irita uneori faptul că doar ea trebuia să decidă ce vor face.

- De vreme ce-i evident că împreună n-avem decât o singură pereche de boașe, chiar nu simți câteodată nevoia să le mai porți și tu?

- Ție îți vin mai bine. Unde mai pui că tu ești aia mintoasă. E corect ca boașele să stea împreună cu creierul.

- Tu ce-ai de câștigat din afacerea asta?

Benna îi adresa un zâmbet larg.

- Surâsul învingătorului.

- Atunci dă-i înainte și surâde cât poțtești.

Acestea fiind spuse, ea sări din șa, își îndreptă centura cu un gest smucit, aruncă hățurile grăjdarului și porni cu pași mari către intrarea în curtea castelului. Benna s-a împiedicat de mai multe ori în sabie când alerga să țină pasul cu ea. Deși își câștiga existența de pe urma războaielor, armele îl încurcau întotdeauna, făcându-l de rușine.

Curtea interioară, mult mai păzită decât cea exterioară, avea terase largi, construite pe creasta muntelui, unde fuseseră plantați arbori exotici, mai cu seamă palmieri. O coloană străveche, despre care se spunea că ar proveni chiar din palatul lui Scarpus, se înălța semeț în centru și se reflecta în apa sclipitoare a unui heleșteu rotund, plin cu pești argintii. Curtea era mărginită pe trei laturi de imensitatea aceea din sticlă, bronz și marmură care era castelul ducelui Orso – aidoma unui motan monstruos cu un șoricel în labe. Din primăvară și până acum, de-a lungul zidului nordic se mai construiseră încă o aripă extrem de spațioasă, ale cărei ghirlande decorative cioplite în piatră erau încă pe jumătate ascunse în spatele schelelor.

- Ia uite ce au mai construit! spuse ea.

- Mi se pare normal. Cum să-i ajungă prințului Ario doar zece săli în care să-și țină pantofii?

- În zilele noastre niciun bărbat nu poate pretinde că e elegant dacă nu are cel puțin douăzeci de încăperi pline cu pantofi.

Benna aruncă o privire încruntată la cizmele lui cu cataramă aurii.

- Eu n-am decât treizeci de perechi cu totul. Mă ustură inima de atâta sărăcie.

- Pe toți ne ustură, murmură ea.

Un grup de statui, doar pe jumătate terminate, se înșirau de-a lungul acoperișului. Îl reprezentau pe ducele Orso dând de poartă săracilor. Ducele Orso împărțind cunoaștere celor ignorați. Ducele Orso apărându-i pe cei slabi.

- Mă mir că n-a comandat și o statuie cu toată populația Styriei dându-i limbi în cur, îi șopti Benna la ureche.

Ea îi arată un bloc de marmură parțial prelucrat.

- Asta urmează.

- Benna!

Contele Foscar, mezinul lui Orso, venea în goana mare pe lângă heleșteu, aidoma unui cățeluș exaltat. Bucuria îi lumina chipul pistruiat. Pietrișul proaspăt greblat îi scârțâia sub tălpi. De când îl văzuse Monza ultima dată, tânărul făcuse încercarea nesăbuită de a-și lăsa barbă, însă firisoarele rare de păr de culoarea nisipului nu reușeau decât să-l facă să arate și mai mult ca un copil. O fi moștenit el toată curățenia sufletească a familiei, dar frumusețea îl ocolise. Benna rânji, își rezezi un braț peste umerii lui Foscar și îi răvăși părul. Gestul acesta, considerat o insultă dacă ar fi venit din partea altcuiva, era sincer și fermecător când îl făcea Benna. Harul lui de a-i face pe oameni să se simtă bine o fascina mereu pe Monza. Talentele ei erau cu totul opuse.

- A sosit tatăl tău? îl întrebă ea.

- Da. Și fratele meu e aici. Stau de vorbă cu bancherul.

- În ce ape se scaldă?

- Bune, din câte mi-am dat eu seama. Dar îl cunoașteți și voi pe tata. Deși nu s-a înfuriat niciodată pe voi doi, nu-i așa? Aduceți mereu numai vești bune. Și astăzi veștile sunt bune, da?

- Îi spun eu, Monza, sau...?

- Borletta a căzut. Cantain e mort.

Foscar nu se bucură. Nu avea apetitul tatălui său pentru cadavre.

- Cantain a fost un om bun.

Din câte își dădea seama Monza, remarca asta nu avea legătură cu subiectul.

- A fost dușmanul tatălui tău.

Libris
 – Dar un om care merita tot respectul. Prea puțini au mai rămas în Styria! Chiar a murit?

Benna pufni.

– Ce să zic? Nu mai are cap și a fost tras în țeapă deasupra porților. Așa că, dacă nu cunoști un doctor al naibii de bun...

Trecură pe sub o arcadă înaltă, dincolo de care urma un culoar întunecos și plin cu ecouri, ca mormântul unui împărat. Sulițe de lumină prăfoasă se strecurau înăuntru și se întâlneau pe pardoseala din marmură. Armuri vechi, în poziție de drepti, cu scilpiri mute; arme de demult, strânse în pumni din fier. Zgomotul ascuțit al unor tocuri de cizmă reverberă din pereți: un bărbat în uniformă neagră se aproia de ei.

– Rahat! îi șuieră Benna în ureche. Vipera aia de Ganmark e aici.

– Potolește-te!

– Imposibil ca nemernicul ăsta indolent să fie atât de priceput în lupta cu sabia cum se spune...

– Ba este!

– Dacă aș fi măcar pe jumătate bărbat, aș...

– Nu ești. Așa că stai cuminte!

În mod cu totul straniu, chipul generalului Ganmark era lipsit de fermitate; mustața bleagă și ochii de un cenușiu spălăcit, mereu umezi, îi confereau o expresie de tristețe veșnică. Se zvonea că fusese dat afară din oastea Uniunii pentru o necuviință de natură sexuală, în care fusese implicat un alt ofițer; apoi traversase marea ca să-și găsească un stăpân cu vederi mai largi. Or, ducele Orso avea vederi nelimitate când venea vorba despre cei din slujba lui, cu condiția ca aceștia să-și dovedească eficiența. Ea și cu Benna erau cele mai bune exemple în acest sens.

Ganmark bâțâi rece din cap către Monza.

– Doamnă general Murcatto!

Un alt salut la fel de țeapăn și către Benna.

– Generale Murcatto! Conte Foscar, sper că îți faci exercițiile?

– Mă antrenez în fiecare zi.

– Înseamnă că ai să ajungi un bun spadasin.

Benna pufni:

- Ori spadasin, ori o pacoste.

- Și una, și alta ar fi o realizare, rosti fără intonație Ganmark, mâncând terminațiile cuvintelor așa cum o făceau unioniștii. Bărbatul fără disciplină nu este mai bun decât un câine. De fapt, este chiar mai rău. Iar soldatul fără disciplină nu este mai bun decât un cadavru. De fapt, este chiar mai rău. Pentru că un cadavru nu reprezintă nicio amenințare la adresa camarazilor săi.

Benna căscă gura, dar Monza i-o luă înaintea. Dacă ținea cu tot dinadinsul să se poarte ca un imbecil, o va putea face mai târziu.

- Ce ai mai făcut în sezonul ăsta?

- Mi-am făcut treaba, apărând flancurile voastre de Rogont și osprienii lui.

- L-ai întârziat pe Ducele Tergiversărilor? rânji superior Benna. Grea sarcină!

- Nu am avut decât un rol secundar. O notă comică într-o mare tragedie, însă sper că apreciată de public.

Ecourile pașilor lor se amplificară atunci când trecură pe sub o altă arcadă și pătrunseră în rotonda cea înaltă din centrul palatului. Pereții ei curbați erau, de fapt, uriașe panouri sculptate, care prezentau scene din vechime. Războaiele dintre Demoni și Magi și alte aiureli de genul ăsta. Cupola gigantică era acoperită cu fresce înfățișând șapte femei înaripate pe fundalul unui cer acoperit cu nori de furtună - femei în armuri, femei înarmate, femei furioase. Cele șapte ursitoare, stabilind destinele pământenilor, împărțindu-le noroc și ghinion. Cea mai însemnată operă a lui Aropella. Monza auzise că a avut nevoie de opt ani ca să o termine. Și ea nu a reușit niciodată să scape de senzația pe care i-o provoca locul acesta - o făcea să se simtă mică, slabă, neînsemnată. ăsta era și scopul.

Urcară toți patru o scară atât de largă, încât de două ori mai mulți oameni ar fi putut să stea pe ea umăr la umăr.

- Și încotro te-a dus talentul tău comic? îl întrebă ea pe Ganmark.

- Prin foc și moarte, până la porțile de la Puranti și înapoi.

Benna strâmbă din buze.

- Dar de luptat te-ai luptat?

- De ce aș face-o? N-ai citit scrierile lui Stolicus? „Animalul se luptă ca să obțină victoria...”

- Generalul doar merge în marș până acolo“, termină Monza citatul. Ai stârnit multe râsete?

- Presupun că niciunul din partea dușmanului. Și foarte puține din partea celorlalți, însă așa este la război.

- Eu am mereu timp să chicotesc, murmură Benna în treacăt.

- Sunt oameni care râd cu ușurință. Aceștia sunt niște comenseni absolut încântători.

Ochii umezi ai lui Ganmark se opriră asupra Monzei.

- Remarc că tu nu zâmbești.

- Am să zâmbesc și eu. Atunci când Liga celor Opt va fi înfrântă și Orso devine Rege al Styriei. Atunci ne vom putea pune săbiile în cui.

- Experiența m-a învățat că săbiile nu se simt prea bine atâr-nate în cui. Au obiceiul de a-și găsi drumul înapoi în mâinile oamenilor.

- Presupun că Orso te va păstra, zise Benna. Fie doar ca să lustruiești podelele.

Ganmark nici măcar nu clipi.

- În cazul acesta, Excelența Sa va avea cele mai curate pardoseli din întreaga Styrie.

În capătul scării era o ușă dublă, foarte înaltă, cu inserții de lemn lăcuit pe care erau sculptate capete de leu. Un bărbat solid se plimba încolo și încioace prin fața ei, așa cum se plimbă un câine bătrân și devotat prin fața ușii stăpânului. Credinciosul Carpi, căpitanul cu cea mai mare vechime în Mia de Săbii. Chipul său lătăreț, sincer, bătut de soare, vânt și ani, purta urmele sutelor de bătălii la care participase.

- Hei, Credinciosule!

Benna îl apucă pe bătrânul mercenar de mâna cât o lespede.

- Ce te-a apucat să urci pe munte la vârsta ta? N-ar trebui să fii într-un bordel?

- Ce bine ar fi, ridică din umeri Carpi. Dar Excelența Sa a trimis după mine.

- Iar tu, fiind o fire supusă... te-ai supus.

- De-ai mi se zice Credinciosul.

- Cum stătea treaba în Borletta când ai plecat tu de acolo? Îl întreabă Monza.

- Era liniște. Cei mai mulți oameni sunt încartiruiți în afara zidurilor, sub comanda lui Andiche și Victus. Bine ar fi dacă n-ar da foc locului, zic eu. Pe unii dintre cei mai de nădejde i-am lăsat în palatul lui Cantain, supravegheați de Sesaria. Veterani, ca mine, de pe vremea generalului Cosca. Bărbați trecuți prin ciur și dârmon, nu nătăfleți rezeziți ca ăștia de acum.

Benna râse înfundat.

- Adică din ăia de gândesc mai încet?

- Gândesc încet, dar măcar gândesc tot timpul. Și ajungem unde trebuie într-un final.

- Ce faci, intri?

Foscar se împinse cu umărul într-o ușă și o deschise. Ganmark și Credinciosul îl urmară. Monza ezită o clipă în prag, încercând să-și compună cea mai dură expresie. Ridică ochii și îl surprinse pe Benna zâmbind la ea. Fără să se gândească, se pomeni că-i zâmbește și ea. Apoi se apropie de el și îi șopti la ureche:

- Te iubesc.

- Mi se pare normal.

Benna intră primul și Monza pe urmele lui.

Biroul personal al ducelui Orso era o sală din marmură de dimensiunile unei piețe. Ferestrele impunătoare înșirate pe o latură erau deschise și prin ele intra adierea pătrunzătoare a vântului, înfoind draperiile viu colorate. Dincolo de ele se afla o terasă lungă, ce părea suspendată în aer și care dădea spre cea mai abruptă coastă a muntelui.

Peretele opus era acoperit cu tablouri extrem de înalte, creații ale celor mai însemnați artiști ai Styriei și care înfățișau mari bătălii din istorie. Victoriile lui Stolicus, ale lui Harold cel Mare, ale lui Farans și Verturio, toate immortalizate în ulei de peneluri măiestre. Nu avea cum să-ți scape mesajul care spunea că Orso

era ultimul dintr-un neam de regi biruitori, cu toate că străbunicul lui fusese nu numai un uzurpator, ci și un criminal ordinar.

Cel mai mare tablou se afla chiar în fața ușii – era înalt de cel puțin zece metri. Și cine să fie înfățișat în el, dacă nu Marele Duce Orso? Călare pe un armăsar cabrat, cu sabia strălucitoare ridicată deasupra capului, cu privirea-i pătrunzătoare ațintită în zare, îndemnându-și oamenii spre victorie în Bătălia de la Etreia. Pictorul părea să nu fi aflat că Orso nu se apropiase nici măcar la optzeci de kilometri de front.

Să nu uităm însă că minciunile subtile au mereu câștig de cauză în fața adevărului, așa cum îi spusese el adesea.

Ducele de Talins stătea ursuz la un birou, fluturând acum un condei în locul sabiei. Alături de el se afla un bărbat înalt, cumplit de slab, cu nasul coroiat, care se uita în jos cu atâta aviditate, de ziceai că-i un vultur care pândea moartea călătorilor însetați. În spatele lor, pe umbrele de pe perete, se contura o altă siluetă masivă. Gobba, garda de corp a lui Orso – un individ cu gâtul gros ca de porc. Prințul Ario, fiul cel mare și moștenitorul duceleului, stătea tolănit într-un jilț poleit cu aur, nu departe de ceilalți. Picior peste picior, cu un pahar cu vin ținut neglijent în mână și cu un surâs insipid pe chipul său chipeș, dar impasibil.

– I-am găsit pe calicii ăștia rătăcind în jurul castelului! strigă Foscar. Și m-am gândit să ți-i aduc să-ți faci pomană cu ei, tată!

– Pomană?

Vocea ascuțită a lui Orso răsună prelung în sala imensă.

– Nu-i chiar activitatea mea preferată. Faceți-vă comozi, prieteni. Vin și eu imediat.

– Ia te uită, Măcelăreasa din Caprile, murmură Ario, însoțită de micuțul ei Benna!

– Înălțimea Ta, ce bine arăți!

De fapt, Monza credea că arată ca o puță bleagă, însă își păstra părerea pentru sine.

– La fel și tu, dar mereu arăți bine. Dacă toți soldații ți-ar semăna, aș putea fi tentat să iau și eu parte la campaniile militare. Ți-aș da un farafastâc nou?